

„O sculptură nu se sfârșește niciodată în postamentul său, ci se continuă în cer, în piedestal și în pământ.”

- Constantin Brâncuși

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIV

Numărul 773
15 - 21 aprilie 2026

Extensia de victimă holocaustică a trecutului ca epolet al incursiunilor militare de azi...

Cezar Adonis
Mihalache

Dacă nici agresiunea împotriva Iranului nu va deschide ochii compătitorilor de pe scara „political correctness” -ului proevreiesc, față de tulburarea cu adevărat histrionică a Israelului, e greu de crezut că altceva ar mai putea să o mai facă... Este greu de presupus că vor mai putea fi invocate alte motive pentru a impune o revizuire globală față de atitudinea continuă de autovictimizare a Israelului... Față de această nevoie obsesiv-compulsivă generată de cel mai scârbos interes patrimonial-material, de a avea, de a lua, de a acapara, dar și de a fi mereu în centrul atenției prin emoții speculativ-exagerate dar și prin amenințări violente, verbale și faptice, împotriva tuturor acelor care nu se lasă „convinși” de comportamentul seductiv-teatral al unui, în fapt, agresor... În fapt, implicarea acestuia (la început mascată) din războiul din Ucraina ar fi trebuit să fie un prim imbold dat statelor pentru a pune frână acțiunii de insinuare subversivă în mentalul națiunilor... Mai ales că unele dintre ele au în spate fapte cu adevărat glorioase ale înaintașilor, fiind cu atât mai greu de înțeles pentru felul în care (e drept, prin mâna propriilor conducători) s-au lăsat pradă păienjenişului insinuant histrionic al Israelului... Dar nu s-a întâmplat... Ba, cel puțin în cazul nostru, impunerea spre acceptarea servilă, și chiar slugarnică, doar a „adevărurilor” numai de ei spuse și impuse, s-a accentuat...

Au urmat apoi acțiunile vitriolant genocidare ale Israelului în Fâșia Gaza... Era al doilea motiv pentru care acest comportament de continuă victimă care, de fapt, atacă, sfârtecă, devorează, trebuia revizuit în fața unei realități din teren: extincția palestinienilor de pe pământurile lor... Iar Israelul prezentului trebuia desprins, ca marotă de justificare a oricărui mod de a acționa (poate și printr-o „curățare” punctual

chirurgicală nucleară, nu?!), din extensia protector-holocaustică a trecutului, de care s-a tot folosit ca epolet al incursiunilor lui militare... A incursiunilor, apoi a crimelor în masă... A genocidului asupra unor colectivități și, apoi, în lipsa unor atitudini și reacții credibile din partea întregii comunități internaționale, a extincției... Acțiuni de hărțuire, agresiune, atac, în cele din urmă, de eliminare a populației, de distrugere în masă, de înlăturare a oricărui urme ale trecutului din areale întregi, urmate de acțiuni de acaparare/preluare juridic-constituțional israelită (prin includerea în propria patrimonializare)... Toate derulate sub voalul de acoperire a atenției publice mondiale, aceea care conta ca eventuală presiune politică, economică, instituțional reprezentativă, a războiului din Rusia... Și să nu ne fie de mirare dacă vom afla că s-au aflat de acea parte care, în loc să caute negocieri, a impus și forțat linia de război, agresivă, de întărâtare și de dotare militară... Căci, în vreme ce toate fălcile oprobiului public erau ațintite spre războiul din Ucraina, spre Rusia ca vinovat, Israelul rădea colectivități întregi și efectua o „intabulare” evreiască a teritoriilor palestinienilor...

Și, iată, nici amenințările de acum ale Israelului, unele chiar cu iz de agresor nazist, nu par a trezi lumea... Pentru că, tragic, nu națiunile vorbesc, ci liderii lor... „Histrionizați” cel puțin pe măsura evreizării ca pioni impuși... Cu tembele mesaje (precum cel dat de Marea Britanie) care avertizau că orice eventuală condamnare a acțiunilor Israelului, în Gaza, dar apoi și cele asupra Libanului, sunt automat imputabile ca atitudini antisemite!... De fapt, preamburii ale altor ieșiri agresive ale unui Netanyahu amenințând, el acuzat de crime de război de către Curtea Penală Internațională, că toți aceia care se vor opune politicilor sale „vor plăti un preț imediat”. Și nu este vorba despre eventuala coalizare militară a unor state îm-

potriva sa, ci despre acțiunile acelor țări care „duc un război diplomatic împotriva Israelului”...

În toată această paradigmă a nonparadigmelor (lucru datorat lui Trump, care a dinamitat orice ordine posibilă, mondială, globală, prin impunerea faptului că, de fapt, nimic nu este bătut în cuie, în car. Execuția lui Orban de nici pacea, nici înțelegerile, către Brussels nu a întâmpinându-le, acordurile, inat opoziție de la Washington-tratatele), vizarea chiar a unui stat membru al Uniunii Europene de către Israel (Spania – care a refuzat de agresarea militară israeliano-americană a Iranului de pe aeroporturile sale, ba, nici măcar prin eventuala traversare a spațiului său aerian, Madrid -ul decidând să închidă acest „limes” aerian pentru avioanele americane implicate în atacurile asupra Iranului), noi continuăm procesul și cedura evreiască (sub aceeași marotă a holocaustului și comportamentului histrionic al Israelului) de impunere a unor linii de ajustare, înlăturare, eradicare asupra istoriei, UE, sistemul soroșist al UR-vestigiiilor, asupra comportamentului și moralității înaintașilor noștri, dar și de continuă condamnare a Eroilor Naționali, a poezilor, și refuzăm, tacit, de sprinderea din statusul de slugă iudeizată, prin „arginții” primiți de SUA guvernanti (și de numeroșii politicieni veroși), dar și prin nepăsarea, neconștientizarea, lașitatea, teama, frica noastră... Și da, pesemne, Israelul nu este chiar atât de înfricoșat de faptul că pierde masiv pe fronturile războiului din Orientul Mijlociu... Pentru că are locul lui de învingător aici, în Europa, pe arealul unor părți din Ucraina, din Moldova dar și de la noi... Prin acapararea (non)continuității noastre prin trădarea monstruoasă de care avem parte...

„Money talks”... Ca întotdeauna...

Maria Diana
Brăgaru

Din punctul meu de vedere, Trump a trădat tot suveranismul european! Nu doar pe noi. Money talks! Și m-aș mira să o lase moale și cu Polonia și Slovacia. Momentan și-a pus sacii în car. Execuția lui Orban de către Brussels nu a întâmpinându-le, acordurile, inat opoziție de la Washington-tratatele), vizarea chiar a unui stat membru al Uniunii Europene de către Israel (Spania – care a refuzat de agresarea militară israeliano-americană a Iranului de pe aeroporturile sale, ba, nici măcar prin eventuala traversare a spațiului său aerian, Madrid -ul decidând să închidă acest „limes” aerian pentru avioanele americane implicate în atacurile asupra Iranului), noi continuăm procesul și cedura evreiască (sub aceeași marotă a holocaustului și comportamentului histrionic al Israelului) de impunere a unor linii de ajustare, înlăturare, eradicare asupra istoriei, UE, sistemul soroșist al UR-vestigiiilor, asupra comportamentului și moralității înaintașilor noștri, dar și de continuă condamnare a Eroilor Naționali, a poezilor, și refuzăm, tacit, de sprinderea din statusul de slugă iudeizată, prin „arginții” primiți de SUA guvernanti (și de numeroșii politicieni veroși), dar și prin nepăsarea, neconștientizarea, lașitatea, teama, frica noastră... Și da, pesemne, Israelul nu este chiar atât de înfricoșat de faptul că pierde masiv pe fronturile războiului din Orientul Mijlociu... Pentru că are locul lui de învingător aici, în Europa, pe arealul unor părți din Ucraina, din Moldova dar și de la noi... Prin acapararea (non)continuității noastre prin trădarea monstruoasă de care avem parte...

Cine a câștigat?! SUA și Rusia. Exact ce am spus că se va întâmpla când avea loc întâlnirea Trump-Putin din Alaska! Exact când era transmisia live la TV am spus că aștia și-au împărțit plăcinta iar. Cine a pierdut? UE și China. UE e mai afectată pentru că nu are rezerve, pe când China are rezerve uriașe. UE pierde de pe acum și va pierde și în vi-

itor, China are pierderi pe termen mediu. Nu am mai auzit nimic despre investigațiile fundațiilor lui Soroș. Oare de ce? Niciun discurs despre dracii de la Brussels. Oare de ce? Despre alegerile anulate din România, nicio vorba de la Trump, din cauza de Kogălniceanu... Deși nu mă încălzește cu nimic, cred că Trump a făcut o înțelegere cu Ursula. Am zis asta de când UE a marit contribuția la NATO. Acum se dovedește că exact așa este.

Nu, Ursula nu va cădea prea repede. Europe is doomed! Culmea e că ar fi obținut aceste lucruri dacă pune umărul la debarcarea Ursulei. Chiar mai mult. Dar debarcarea Ursulei ar însemna pierderi imediate pentru: 1. fondurile de investiții americane; 2. pierderi ale industriei de armament americane (controlata binișor de aceleași fonduri de investiții); 3. pierderi de dobânzi pentru împrumuturile programate a fi contractate de Ursula în numele tuturor țărilor UE, precum safe și noul împrumut de 90 miliarde pentru Ucraina; 4. Pierderi pentru Big Pharma, controlata de aceleași fonduri de investiții, pentru că imediat ar reizbucni scandalul vaccinurilor anti-Covid contractate de Ursula...

Și știți unde mai e tragedia?! Nici Georgescu și nici Simion nu pot vorbi despre asta, pentru că e sinucidere politică la nivel internațional!

Războiul clonelor...

Petru Jipa

Uneori, când deschid ziarul dimineața, mă simt ca un străin în propria mea lume: Titlurile dansează în fața ochilor mei, nu în ritmul vieții, ci în ritmul unei melodii unice și monotone. „Politicienii repetă aceeași formulă ca acum trei ani”.

„Experti i avertizează, dar toți avertizează cu aceleași cuvinte”. „Dezbateri culturale care sună ca niște discuri vechi: aspre, uzate, mereu

este perceput ca „nefiind un jucător de echipă”. Așa se creează o societate care nu mai gândește. Și totuși: Fiecare clonă poartă în ea sămânța opusului său.

Întrucât clonarea nu este un act de creație, ci de duplicare și fiecare duplicare conține inevitabil un mic defect, o abatere minusculă, o fisură în tipar. O propoziție care prinde viață în mod neașteptat. O privire care nu coboară, ci lovește. O tăcere care vorbește mai tare decât o mie de discursuri. Aceste fisuri nu sunt slăbiciuni, sunt primele semne de

spune cu voce tare: „Eu văd lucrurile diferit iar lumea se oprește o clipă să asculte”.

Lumea se grăbește. Ungaria a luat locul acelei României unde un candidat anunță că a pierdut alegerile la cinci minute după închiderea urnelor. Lumea se grăbește, doar noi muritorii de rând așteptăm hotărârea „alesului”. Ce urmează...? Vorbim mai mult cu cifre, iar prin cifre denumim mai mult viteza rachetei, numărul acelor proiectile și acel zero dioxid de carbon. Ce să mai înțelegem? Biata văcuță este condamnată pentru că-

realitate. În unele țări, voturile au fost pur și simplu „uite”, în altele, listele au fost manipulate ca și cum ar fi fost doar o bucată de hârtie care putea fi rescrisă după bunul plac. Istoria povestește despre alegători care și-au exprimat votul, și apoi nu au știut niciodată dacă au fost numărate.

Aceasta nu este teorie, ci un fapt care ne șochează și astăzi. Pentru că atunci când vocea poporului nu mai contează, atunci nu mai sunt oamenii cei care guvernează, sunt cei care au reușit să ascundă adevărul.

democrația nu este doar un sistem, ci o atitudine.

O atitudine bazată pe onestitate, transparență și curaj. Dacă învățăm să punem întrebări, dacă nu ne mulțumim cu jumătăți de adevăr, atunci vocea poporului nu va mai fi doar un ecou, va fi o forță care poate schimba lumea. Dar există și speranță.

Prin urmare, întrebarea nu este doar: „A avut loc vreodată o fraudă electorală?”. „Ce facem pentru a ne asigura că nu se va mai întâmpla niciodată?” Pentru că alegerea președintelui nu

mângâiate de același ac”. E ca și cum cineva ar fi înlocuit în secret microfonul realității, iar totul se reia într-o singură buclă nesfârșită.

Dar ceea ce auzim nu este simplă repetiție. Este ceva mai profund, mai sinistru: invazia silențioasă a clonelor.

Nu cele din tuburile de laborator și secvențele genetice, nu aceste clone cresc în redacții, în săli de conferințe, în sălile de curs și chiar în propriile noastre minți. Nu apar prin diviziunea celulară, ci prin tipare de gândire colective, prin puterea silențioasă a conformismului, prin frica de propria identitate dacă nu se potrivește, nu este plăcută, nu este „comercializabilă”.

Un politician care vorbește brusc diferit este etichetat drept „impredictibil”; un jurnalist care scrie împotriva curentului este considerat „deconectat”; un profesor care pune întrebări în loc să ofere răspunsuri

rezistență.

Ele arată că umanitatea nu este un program care poate fi copiat după bunul plac. Este o rețea de contradicții, un loc unde rațiunea și pasiunea, îndoiala și determinarea, tradiția și inovația se luptă una cu cealaltă și în asta constă caracterul său de neînlocuit.

Așadar, ne întrebăm nu doar: De ce suntem cu toții la fel, iar mai presus de toate unde ne ascundem diferențele? Unde ne-am plasat vocile ca o promisiune de acceptare, ca un tribut pentru avansarea în carieră, ca un sacrificiu pentru pace și liniște?

Adevărata bătălie a clonelor nu are loc în laboratoarele genetice, ci în fiecare moment în care alegem: fie să ne conformăm, fie să ne amintim cine suntem cu adevărat. Căci libertatea nu începe acolo unde toată lumea gândește la fel. Începe acolo unde cineva

și dă aere, iar cei care-și dau aere politice sunt aplaudați la scenă deschisă. Poate doar prin produsul mezilor descoperim că extremii au ajuns profesori de fizică și matematică. Nu putem extrage rădăcina pătrată din zero, deoarece zero înmulțit cu zero tot zero rămâne.

Poate fi clonată și fraudă electorală? Imaginați-vă un buletin de vot fluturând prin aer ca o frunză în vânt, uneori vizibilă, alteori dispărând fără urmă.

Și totuși, tot mai mulți oameni se întrebă: Va fi totul cu adevărat corect în alegerile prezidențiale? Răspunsul nu este simplu, deoarece istoria fraudei electorale este ca o umbră întunecată care se întinde peste secole, uneori clar vizibilă, alteori doar o șoaptă în vânt. Nu este un secret faptul că fraudă electorală nu a fost doar posibilă în trecut, ci a fost (sectorul 1 București) și o

Nu este un secret faptul că fraudă electorală nu a fost doar posibilă, ci și o realitate. Dar nu este vorba doar despre trecut. Chiar și astăzi, există semne că democrația este vulnerabilă. Sistemele digitale care par moderne și sigure pot deveni un teren de joacă pentru manipulare din cauza lipsei de transparență sau securitate. Imaginați-vă un computer care scrie un vot și nimeni nu vede cum a fost generat. Nu este „Science Fiction”, ci un pericol real.

Și tocmai aici rezidă marea responsabilitate: nu doar autoritățile electorale, ci și noi, cetățenii, trebuie să fim vigilenți, ca niște sentințele care nu dorm când noaptea este întunecată. Dar există și speranță. Căci acolo unde adevărul este dezvăluit, nu mai este ascuns.

Oamenii care refuză să tacă, care își ridică vocile sunt ca niște lumânări în întuneric. Ei arată că

este doar un act de vot, este un act de încredere. Iar încrederea, odată ce este ruptă, este greu de reconstruit. Așadar, haideți nu doar să votăm, haideți să fim și vigilenți. Căci democrația nu trăiește doar în alegeri, ci în noi toți. Să fie pace!...

Bolnavii care distrug lumea...

George Petrovai

Istoria lumii până la Voltaire nu era decât o penibilă înșiruire de regișori și dictatori, mai mult sau mai puțin degenerați, plus luptele ce se dădeau pentru ocuparea tronului și menținerea la putere un timp cât mai îndelungat, ocazie cu care deveneau personaje istorice atât susținătorii suzeranului în

tarii și burghezii în epoca modernă), ci și în declanșarea unor schimbări politico-sociale prin răscoale, proteste spontane, greve sau chiar revoluții. Evident, acest punct de vedere voltairian în scrierea mult mai profundă, mai complexă și mai realistă a evenimentelor istorice, a generat interminabila confruntare de idei între tabăra celor ce susțin că istoria este numai opera personalităților (lideri politici,

criminală”; „Mulțimile acumulează nu inteligența, ci mediocritatea”; „(...)trebuie să socotim cărțile de istorie drept lucrări de pură imaginație”; „Ființele care au impresionat mulțimile au fost eroi legendari și nu eroi reali”.

Pentru ca baza de pornire spre analiza bolnavilor ce conduc lumea să fie temeinică, extrag din Destinul omenirii (Fundatia pentru Literatură și Artă „Regele Carol II”, București, 1939),

muitori cu grave și vechi tulburări psihice, însă cu multă grijă tănuite până la înscăunare, pentru ca pe urmă să-și arate din ce în ce mai des hidoșenia moral-spirituală.

De pildă, în urma cercetărilor efectuate de căutătorii adevărului gol-goluț, astăzi se știe cu certitudine că o bună parte (circa jumătate) din cei 47 de președinți ai Statelor Unite au avut serioase probleme de sănătate: unii

trumpistă, de-abia după toate astea, deci, în Congresul american a început să se discute fățiș și insistent despre necesitatea activării Amendamentului 25 din Constituția americană, întru înlăturarea „bătrânului senil” și pedofil (vezi dosarele Epstein) de la Casa Albă.

Al doilea mare demerit al planetei, prin obsesia refacerii defunctei Uniuni Sovietice și prin nenumăratele crime săvârșite cu războaiele declanșate în acest sens (în Cecenia, Georgia și – de peste patru ani – în Ucraina), este Vladimir Putin, președintele unui colos (cea mai întinsă țară din lume), culcat la pământ din punct de vedere economico-financiar și geostrategic de ambițiile și încăpățânările imperialiste ale acestui kaghebișt submediocru. Precum în cazul nezdravănilor yankeu, și despre detestabilul epifenomen muscălesc am scris mai multe articole, unele publicate cu câțiva ani mai înainte de invadarea Ucrainei și, desigur, mai înainte de emiterea pe numele său, de către CPI (Curtea Penală Internațională), a mandatului de arestare pentru multiple crime de război: Putinismul urât mirositoare (9-10 oct. 2019), Putin și ortacii lui dau decența dracului (26 martie 2020), Hitlerul de la Kremlin face din război festin! etc. Proporțional cu mărimea țării lor (Israel, respectiv Coreea de Nord), cu puterea militară și cu pericolul pe care-l reprezintă prin conflicte efective sau prin neconținute declarații belicoase, din sinistra galerie a cârmuitorilor demenți nu pot să lipsească nici premierul israelit Benjamin (Bibi) Netanyahu, alt necușor cu mandat de arestare internațională, și nici absurdul lider nord-coreean Kim Jong-Un, chit că până în prezent, cel din urmă n-a pornit niciun război, ci doar l-a ajutat pe muscal cu trupe și arme în interminabila înclăștare din Ucraina.

exercițiu, cât și adversarii fățiși ori din umbră ai acestuia. Țasta, de altminteri, este motivul pentru care toate perioadele istorice, din antichitate și până în zilele noastre, sunt pline ochi de intrigi, comploturi, asasinat și războaie, inclusiv conflictele și războaiele religioase, precum cruciadele creștinilor occidentali împotriva mahomedanilor, îndeosebi împotriva otomanilor, războaiele catolicilor francezi pentru lichidarea calvinilor/hughenoților, a lungului și pustiitorului război de 30 de ani (1618-1648), purtat de alianța catolicilor europeni împotriva protestanților, apoi encomienda sau nimici-toarele războaie purtate de conchistadorii spanioli (alde Hernan Cortes și Francisco Pizarro) împotriva imperiului aztec (Mexicul de astăzi) și al celui incaș (actualul stat Peru), nu în ultimul rând jihadul („războiul sfânt” al musulmanilor dus necredincioșilor/neislamicilor).

Marele iluminist francez a fost primul istoric și gânditor care a subliniat rolul maselor, nu doar întru împlinirea perioadelor istorice (sclavii în Antichitate, șerbii și meșteșugarii în Evul Mediu, țărani, prole-

conducători militari, întemeietori de religii sau de noi confesiuni etc.) și tabăra acelora, mai mult sau mai puțin marxiști, ce susțin că rolul de făuritor al istoriei revine maselor populare.

Fără a insista prea mult în această chestiune oțioasă (a se citi „concomitent încurcată și nefolositoare”), căci cu adevărat cuminte este să admitem că istoria constituie vrerea divină, înfăptuită prin acțiunea inspirată a cârmuitorilor și prin frecvențele decizii la plesneală ale cârmuitorilor, cred că sunt de folos câteva punctări făcute în cartea Psihologia maselor (Editura Științifică, București, 1991) de psihosociologul Gustave Le Bon, fondatorul acestei discipline de graniță: „Acțiunea inconștientă a maselor, substituită acțiunii conștiente a indivizilor, reprezintă una din trăsăturile distinctive ale epocii actuale” (fac precizarea că prima ediție a cărții a apărut în anul 1895); „Dreptul divin al mulțimilor înlocuiește dreptul divin al regilor”; „Civilizațiile au fost create și călăuzite până în prezent de o mică aristocrație intelectuală, niciodată de către mulțimi”; „Mulțimea este la fel de lesne eroică, precum și

tratatul gânditorului Petre P. Panaitescu, două afirmații: 1. „Mai necesară și mai urgentă decât o reformă a instituțiilor, cum se crede de obicei, este, inevitabil, o reformă a oamenilor”; 2. „(...)nivelul general al moralității a scăzut, în mod constant, în tot cursul veacului al XIX-lea, la toate popoarele europene”.

Cu completarea primei afirmații că „reforma oamenilor/cetățenilor trebuie să înceapă cu cârmuitorii aleși și cei numiți în funcții decizionale”, iar cea de-a doua în următorul mod: „Nivelul general al moralității a scăzut nu numai la popoarele europene și nu doar în cursul secolului al XIX-lea, ci la toate popoarele lumii și în tot timpul scurs până în prezent, principalele cauze ale degradării moral-spirituale fiind necredința, goana turbată după aparențe (bani, putere, faimă, plăcere), minciuna și ipocrizia...”

Chiar distorsionată, adică scrisă la comanda învingătorilor în plan economico-militar și/sau ideologic, istoria ne lasă să deducem că n-a dus lipsă nici de dictatori tot mai răi și mai demenți din pricina puterii absolute pe care o dețineau, dar nici de câr-

numai de sănătate fizică (W. Wilson, John Kenned, Ronald Reagan etc.), alții numai de sănătate psihică (Joe Bide, Donald Trump ș.a.), Franklin D. Roosevelt, de exemplu, ambele tipuri de probleme. Donald Trump, pe care l-am intuit încă de la începutul primului său mandat (vezi articolul Viitorul nu-i ce vrea Donald Trump și clica sa! din 7 iunie 2017) s-a dovedit a fi atât de bolnav (eratic, mincinos, ipocrit, lăudăros, arghirofil, mitocan, senil), iar din această cauză atât de nociv pentru democrație, Statele Unite și întreaga planetă, încât m-am străduit să-i ilustrez frecvențele abuzuri și derapaje din primul an al celui de-al doilea mandat într-o suită de texte: Politica trumpistă – o primitivă combinație de aroganță, afacerism și nepotism, Excese și incongruențe ale administrației Trump, Golăneala politică a kaghebiștului Donald Trump, Doi farsori s-au întâlnit și nimic n-au isprăvit ș.a. Dar de-abia după capturarea președintelui venezuelean Nicolas Maduro, după totala izolare a Statelor Unite în urma smintitelor războaie tarifare și, mai ales, după dezastruosul război de 40 de zile împotriva Iranului, război pierdut de America

Clica infractorilor „de lèse Europe” de la Bruxelles (împotriva noastră, împotriva altora...), dar și de la București (doar contra noastră)...

Cezar Adonis
Mihalache

Înăsprirea statusului fiscal în România, atât prin inventarea de noi și noi motive de a mai pune câte o taxă în spatele românilor, dar și prin justificarea impunerilor, tot mai abuzive, prin necesitatea conformării „pentru țară” (dar nu a noastră!), nu are nici o legătură directă cu aducerea de bani la buget... Nu este scopul în sine al măsurilor de strângere „cu șurubul” a contribuabililor, prin amenințări la tot pasul pentru orice neconformare în achitarea rapidă a taxelor și impozitelor (cu atenționări și amenințări pentru achitarea acestora cât mai repede, fără crâcnire, ba, chiar înainte de expirarea termenului legal de plată!), ci este un mecanism de punere în aplicare a diabolicului plan de supracontrol al societății... Și nici măcar nu de către proprii tirani de țară, ci de cei ai Bruxelles -ului... Acolo unde a fost mutat, „descendralizat”, „delegat”, prin cedările și vânzările guvernanților pentru felurite, uneori și doar ipotetice funcții (precum „posturile” postpreședenție ale lui Iohannis, în orice fel de păpușoi de fotoliu european sau de alianță NATO ar fi fost „garat” acestal), dar și direct pentru bani, mascați în lefurile și indemnizațiile unor funcții gras plătite ori în comisioane „confidențiale”... De altfel, ar trebui să vedem cândva toate contractele de achiziții centralizat-girate de către clica infractorilor „de lèse Europe” de la Bruxelles! Pentru că, aparenta nepricepere juridică de a face măcar minime întâmpinări ju-

ridice față de furtul banilor țării, de exemplu, pentru achitarea a mii de seruri „de nimic”, și la propriu, ca doze nelivrate, și la figurat, ca rezultate nedocumentate medical (măcar pentru a demonstra presupusa eficiență a unui vaccin la luni bune de la adaptarea naturală a organismului uman la agresorii „patogeni”, fie ei și de laborator), maschează, de fapt, inacțiunea intenționată pentru protejarea intermediarilor de acuza crimei de țară (atât a acelora de la Bruxelles, dar mai ales a acelora de la noi)... Un supracontrol al societății ce va apela întotdeauna la brațul polițienesc (și juridic) aflat mereu la îndemână și discreție... Pentru că punctul de toleranță a abuzurilor guvernanților, și ale clicilor lor „politice”, „de coaliție”, „de alianțe”, „de guvernare”, a fost demonstrat ca fiind inexistent, nici măcar difuz raportat la masa societății (și nu atât ca dimensiune, cât mai ales la nivel de falii apărute în ea, de la incidente de comunicare în mediile virtuale la reînțoarcerea la acțiunile de delațiune din mințile tot mai frustrate, și nefrecventabile, ale mult prea multor concetățeni de ai noștri), a fost dovedit, dară, prin pasul abuziv făcut de guvernanți în stabilirea metodologiei amenzilor aproape drept acte cu titlu executor... Un abuz în fața căruia societatea a tăcut, deși prima încălcare constituțională a reprezentat-o chiar nerespectarea termenului legal de prescripție... O nesocotirea a legii supreme ce a continuat, apoi, prin legiferarea transformării amenzilor neplătite în purtătoare, nu doar de dobânzi și penalități (și

penalități la dobânzi și dobânzi la penalități, în circuitul fără fund al vârtejului fiscal de acaparare al ultimului bănuț, practic, de dublări și triplări guvernamentale-cămătărești ale sumelor inițiale!), dar și căpătând o greutate penală ca titlu de creanță în beneficiul statului... Inclusiv prin suspendarea unor drepturi cetățenești nelegate legal constituțional cu faptele în sine, prin suspendarea permisului auto pentru neplata amenzilor fără ca această sancțiune să șteargă sumele datorate, mai mult, dublându-le la nivel de cuantum, fără a mai exista nici măcar principiul juridic al neaplicării a două (chiar trei!) sancțiuni și pedepse pentru aceeași faptă... Iar societatea a tăcut, chiar dacă era vorba despre atingerea unui drept fundamental: libertatea de mișcare... Chiar dacă vorbeam despre amenzi (de circulație) transformabile în amenzi penale, zile de închisoare și având același titlu repetitiv de creanță în beneficiul statului... Chiar dacă era vorba despre o altă gravă malversațiune, acoperind un alt grilaj pus nouă... Am stat, din nou, „în banca noastră”... Am tăcut, deși era vorba de mult mai mult decât un atac grosolan la drepturile și libertățile noastre constituționale... Pentru că eram deja în fața impunerii unei paradigme scrise de către oricine altcineva (guvernanți, politicieni, analfabeți funcționari), dar nu de către juriști... Or, în momentul în care guvernanți au sancționat țara pentru mersul ei greșit, fapt datorat tot lor, inclusiv ca responsabilitate ministerială, ar fi trebuit să reacționăm! Pentru că aceștia nu mai sunt lideri, prin

ale căror fapte, acțiuni, idei, deschideri de orizonturi, s-ar putea lumina drumul unei națiuni, ci sunt demolatori, detractori și infractori de cea mai joasă speță... Căci, în orice clipă a Istoriei ne-am afla, în momentul în care țara merge prost, nu poporul este de vină! Și nu el trebuie hărțuit și pedepsit, ci aceia care au adus-o în această situație...

Nu am reacționat dară, iar totul s-a transformat, pentru guvernanți, într-un punct de referință... Momentul de blocare definitivă a posibilității de întoarcere a țării la punctul inițial: punctul de dovedire a toleranței oarbe a societății, inclusiv prin nevrednicia ei inacțiune (fie și din dezgust, tot nescuzabilă)... Pentru că transformarea amenzilor în suspendări de drepturi legitime obținute, dar și în zile de închisoare, asta a făcut... De aceea, faptul că, astăzi, aceiași guvernanți ai urii față de noi, pun pe masă, tot printr-un pretext de la marginea preocupărilor noastre, sancționarea lipsei polițelor de asigurare ale locuințelor pentru dezastre naturale (cutremure, inundații, alunecări de teren) nu mai miră... Chiar dacă, prin trasarea dreptului poliției de a verifica existența (posibil, chiar la domiciliu) a acestor polițe, lucrurile au fost împinse spre un statut al Statului de următor mare torționar... Și în care, doar într-o primă etapă, se vor aplica numai amenzi, pentru că, pe același calapod al amenzilor rutiere, va putea urma oricând și transformarea lipsei PAD în zile de închisoare... Poate și cu arogarea (despotică) a statului a „dreptului” de a impune transformarea și acestor nesupuneri

de plată ale societății în titluri executorii... Direct executorii, ca impunere asupra caselor noastre (căci, guvernanții nu vor ca acestea să mai fie ale noastre, având alte indicații de la Bruxelles), apoi asupra mașinilor, și, în cele din urmă, asupra oricărui bun aflat într-un tot mai străveziu drept de proprietate... Pretextul va fi același: nu sunt bani la buget... Și va fi în continuu extins până la impunerea unei zone de inacțiune dinspre popor... Fără nici o fereastră de minimă clipă astrală recuperatorie, guvernanții acționând împotriva noastră tocmai prin cavernele pe care ei le-au produs în societate... Iar zilele în care mai puteam face un minim pas rămân în urmă... Ocaziile de a invoca incompetența și trădarea, pe care le afișează când și când guvernanții și politicienii între ei, generate de frustrări dar și de continua devorare a peștilor „mai mici”, vor fi și ele tot mai rare... Inclusiv cele aidoma recente acuzații publice de devalizare a bugetelor țării făcute de către BNR (motivul intrinsec nici nu mai contează: frustrare, asigurarea unei polițe de extensie a propriilor beneficii etc.), instituția reclamând faptul că „fondul de rezervă al guvernului a fost epuizat”, iar țara a fost lăsată „fără resurse bugetare, chiar și în caz de criză”. Or, unde sunt plângerile penale pentru proasta gestiune a bugetelor țării și deloc interpretabila, ca mod de execuție „bugetară”, devalizare a acestora?... Pentru că, dacă tăcem și acum, noi, cel puțin noi cei de azi, vom tăcea, în fapt, pe veci...

Bombe la sertar, schelete în dulapuri...

Gheorghe
Pipera

Frans Timmermans, fost comisar european între 2014-2024, principalul promotor al Green Deal și omul care a ținut România sub monitorizarea MCV cu zece ani mai mult decât era legal, a dat un interviu presei din România, unde a vorbit despre corupție, despre întâlnirile sale prin conferințe și față în față cu Kovesi (încă șefă a Parchetului general european, EPPO) și despre cât de bine face el ceea ce face. Evident, nu scapă ocazia de a poza în instanță morală. Numai că... Un articol din ziarul olandez „De Telegraaf” din ianuarie 2025 a dezvăluit contracte confidențiale între Comisia Europeană și mai multe ONG-uri de mediu care primeau granturi de operare din programul UE de finanțare a lobby – ului pentru Green Deal, program intitulat LIFE. Unul dintre conglomeratele complexului industrial al cenzurii, care consumă ca niște termite miliarde de euro din fonduri publice, este European Environmental Bureau – EEB,

o umbrelă pentru 185 de „organizații verzi”, condusă de indivizi ca Frans. Țineți-vă bine, că urmează turbulențe... Prin contract, prin clauze concrete, aceste ONG-uri aveau obligația să demonstreze rezultate de lobby, cum ar fi: – contactarea europarlamentarilor (MEPs) și redactarea de „liste concrete de politicieni”; – furnizarea a minim 16 exemple de influențare a Parlamentului European pentru a face legi mai „verzi” (ex. Legea Restaurării Naturii promovată de Timmermans); – campanii de presiune publică împotriva opoziției conservatoare/dreapta.

Aceasta din urmă clauză este, nici mai mult, nici mai puțin, decât baza pe care s-a construit cordonul sanitar, scula totalitară cu care opoziția conservatoare este și azi diabolizată, opinia de acest gen fiind din start ștampilată drept conspiraționistă, neștiințifică, discurs al urii, negaționism. Clauza cu pricina prevedea și o sumă, ca să fie lucrurile clare: până la 700.000 de euro pe an per ONG pentru advocacy în scopul Green Deal, din totalul programului LIFE (peste cinci miliarde de euro în pe-

rioadă 2021-2027).

Aceste dezvăluiri din jurnalul olandez au fost preluate imediat de presa din Bruxelles („Politico”, „Euronews”, „Brussels Signal” etc.) și au declanșat: – dezbateri în Parlamentul European (ianuarie 2025); notă – dezbaterile, la care am participat și eu cu câteva discursuri de un minut la care nu a luat aminte mai nimeni, s-au cam evaporat, căci au apărut alte cazuri de corupție, chiar mai aberante, care implică ex-comisari europeni; – o anchetă parlamentară (Scrutiny Working Group în comisia CONT – control bugetar); – o declarație a Comisiei Europene că nu a fost potrivit ca granturile să oblige ONG-urile să facă lobby explicit pe lângă MEPs (declarație a comisariatului pentru Buget Piotr Serafin). Finanțarea publică a unor ONG-uri care au folosit-o pentru advocacy/lobby pe lângă europarlamentari este o practică mai mult decât controversată. Ce să vezi, însă... „Politico” a făcut un fact-check și a concluzionat că contractele nu susțin acuzațiile extreme de „lobby secret pe lângă europarlamentari” pentru influențarea procesului leg-

islativ. Și cam asta a fost tot... Suntem la peste 14 luni de la dezvăluire și Frans a scos din nou capul în lume, plăcut uscat și apretat. Cu toate acestea,

Frans Timmermans, fost vicepreședinte executiv al Comisiei Europene, responsabil de Green Deal, este acuzat că a supravegheat sau tolerat acest sistem, deoarece era șeful politic al programului LIFE în mandatul 2019-2024. Desigur, a negat orice implicare directă, numai că în prezent este activ în cadrul complexului industrial al cenzurii. O fi vreo contaminare cu agentul patogen al lobby – ului... O plângere penală a fost formulată în iulie 2025 de către Taxpayers Association of Europe (TAE) la Procuratura München și la Parchetul European (EPPO). Plângerea vizează presupuse finanțări ilegale/opace către ONG-uri și posibile abuzuri de fonduri, inclusiv lobby-ul descris mai sus. Plângerea este încă în faza de analiză preliminară – evident... Kovesi ține la sertar nu numai dosarul „Pfizergate”, care o vizează pe Ursula von der Leyen, ci și dosarul care îl vizează pe Frans Timmermans. Or, trebuie să fie foarte

greu să trăiești cu asemenea bombe în sertar... Presa „serioasă” din Bruxelles tratează dosarul nu ca pe o problemă majoră de corupție, ci ca pe o simplă controversă politică între dreapta conservatoare (care acuză Comisia de „lobby ascuns”) și susținătorii Green Deal (care spun că e normal ca ONG-urile să facă advocacy cu fonduri publice). Mișto... Dacă ar fi fost vorba de o virgulă lipsă în cazul conservatorilor, arestările și condamnările în presă ar fi curs gărlă... De altfel, în comisia JURI avem pe rol cereri multiple de ridicare a imunității parlamentare a unor conservatori pentru defăimare în presă (faptă care, în România, nici măcar nu au caracter penal). Iar Frans se întâlnește cu Kovesi în conferințe (și se laudă cu asta) și ne dă lecții de moralitate, amintind de Dragnea (care a făcut pușcărie și e exclus pe viață din spațiul public). Evident, Frans nu spune o vorbă de defăimare din dosarul vaccinurilor, de exemplu, și nici despre fondurile secrete utilizate ilegal de ONG – urile de mediu și de cenzură care activează în România...